

Notes breus

VISITES

Ahir van arribar a Madrid l'il·lustre President de la Generalitat de Catalunya i els Consellers que l'acompanyen. El viatge del President marca una nova fita en la marxa triomfal de Catalunya vers el reconeixement de la seva llibertat.

El Sr. Macià és portador de l'Estatut que els catalans aprovarem pel referèndum del dia 2. El President ha anat a Madrid per tal de fer entrega solemne de la llei que ens hem dictat per a conviure harmònicament amb els altres pobles ibèrics.

Ha estat posada la qüestió de si l'Estatut calia entregar-lo al Parlament o havia de posar-se en mans del Govern. El procediment emprat ha obeït a la lògica. El gran document català serà lliurat pel President de Catalunya al President del Govern Provisional de la República. Hi hagué un tracte—el pacte de San Sebastian—pel qual els conspiradors d'aquells dies, s'obligaren a presentar com a ponència de Govern l'Estatut que redactessin els catalans i determinés la manera com havia d'ésser governada Catalunya. Es al Govern, doncs, a qui toca portar-lo al Parlament, presentar-lo a les Corts, i amb la seva autoritat, amb la seva influència, amb els vots dels seus partidaris fer-lo votar pels diputats de les Constituents.

Hem repetit a Catalunya una i mil vegades que la força de la raó que tenim els catalans i la lleialtat dels homes que, ara fa un any, es reuniren a Donòstia, fan sobre les especulacions sobre el si o el no del reconeixement de l'Estatut. Les veus cridaneres dels repatans centralistes es perdran fatalment en el buit, a despit de la sensació que momentàniament encara causen. En canvi, les personalitats representatives i responsables, els polítics que han de respondre de la República davant del poble i davant del món no voldran privar a Catalunya de les seves llibertats, perquè saben que en intentar aquest despropòsit traspalsarien el sentit liberal i democràtic de la revolució d'abril, i en lloc d'una futura confederació de pobles lliures farien un estat autòcrata i centralista.

El nostre deure

Mancariem a un deure primordial que tenim contret amb el poble si en aquests moments transcendents per l'esdevenidor de Catalunya, no ens poséssim amb la màxima llealtat al servei dels homes que dirigeixen el govern de la Generalitat i principalment al servei de l'eximi i venerable President Macià.

Considerem altament perillós i contreuen una greu responsabilitat tots aquells que tot i dient-se republicans fan una política de suspicàcies i aprofiten totes les avinenteses per tal de donar la sensació que a Catalunya no estem d'acord amb el que fa referència a les nostres reivindicacions.

No està en el nostre ànim censurar ni atacar a ningú, però sí que volem manifestar que voldríem que alguns sectors de la política catalana deixessin de banda l'agròr que els ha deixat les seves pròpies equivocades actuacions, i meditessin que els interessos primordials del nostre poble reclama l'ajut decidit de tots els catalans.

Aquesta vegada no se'ns crida per a defensar les idees circumstancials d'un partit, sinó per a reivindicar els drets inherents al nostre poble, els quals són patrimoni de tots els catalans. Ningú no pot, doncs, negar-se a adjuntar el seu esforç als treballs que s'estan realitzant per a obtenir l'aprovació de l'Estatut, si no s'ha esborrat de la seva consciència tota noció de la dignitat que ha de tenir com a home i com a català.

L'entusiasme que el poble mostra abans d'ahir en despedir al nostre President Macià i als altres parlamentaris catalans era una prova palesa de com els catalans saben comprendre el seu deure davant els moments actuals. Nosaltres sentíem una emoció corprene-

La visita del President és cordialment protocolària. Hom sap el que s'ha de dir i el que s'ha de respondre amb tota efusivitat, amb el cor a la mà, el senyor Alcalà Zamora i el senyor Macià, els dos Presidents no poden deixar de evocar el que Catalunya ha fet per la República i ratificar el que la República farà per Catalunya.

XEIX

dora en sentir com vibraven els cors i espurnejaven els ulls d'aquelles multituds que de diferents indrets, sense que ningú no els hagués convocat, s'aplegaven arreu de les estacions que passava el tren que portava els nostres representants a Madrid.

Aquests esplets d'entusiasme endolcien l'amargor que ens deixen certes campanyes fetes a sota veu i que escampen amb tot el virus de la mala fe aquelles noves que la popularitat de Macià se'n va en orris i que es veurà obligat a retirar-se o bé a marxar a l'estranger.

Són uns catalans indesitjables aquells que es dediquen a difondre aquestes difamacions, i caldria que els bons catalans els poséssim a la vindicta pública per tal que sabéssim ben bé qui són els nostres germans que fan la feina pròpia d'esclaus i no d'homes que volen ésser lliures.

També hem de lamentar l'actitud freda i el silenci tendenciosos que adopta certa premsa, davant el cas de discussió i aprovació de l'Estatut de Catalunya.

Són fets que constatem, no amb la finalitat de condemnar actituds, sinó que ho fem per tal que tothom sàpiga el per què nosaltres som al lloc que ens trobem i es tingui, al realitzar el balanç, en compte l'esforç que cadascú ha portat a la consolidació de les llibertats dels homes i de la collectivitat catalana.

No sabem la sort que espera a l'Estatut ni a Catalunya, però nosaltres estem convençuts que en aquests moments Macià és indiscutiblement l'únic català que pot ésser l'aglutinant i la concreció de totes les aspiracions del nostre poble, i per aquest motiu li prestem tot el nostre valer per tal d'ajudar-lo i alleugerir-li, si pogués ésser, la pesanta càrrega que cau damunt d'ell.

Com a catalans i republicans de sempre, ara com ara, no sabríem prendre altra actitud, i sentiríem un remordiment de consciència si seguíem un altre camí.

Nota.—El Sr. Martí Ballester no ha tingut cor de contestar el nostre article, i diu allò que usen tots els impotents per a sostenir una

Comiat del President de Catalunya

Ciudadans:

Surto cap a Madrid, acompanyat de la representació parlamentària, a presentar l'Estatut que amb el vostre vot refrendàreu com a síntesi de la voluntat de Catalunya.

Hi anem amb els braços oberts, esperant que així serem rebuts pel Govern provisional de la República. D'acord amb ell, Catalunya ha formulat la carta de la seva llibertat i això li fa créure que el Govern provisional de la República i les Corts Constituents l'acceptaran i declararan com una de les lleis constitucionals de la República.

No és possible que el nostre poble trobés resistència en tractar d'articular per les vies del dret les llibertats assolides pel gest revolucionari del 12 d'abril.

Si els elements perturbadors, resta vergonyant del règim caigut, volguessin entelar la posició clara i cordial que ens fa sentir solidaritzats amb els pobles lliures d'Espanya, no us deixeu provocar en aquesta hora històrica que com cap altra exigeix la màxima serenitat i l'expressió més absoluta de sobirania. Ningú sinó el Parlament tindrà la paraula en aquesta hora transcendental de la nostra vida i d'aquesta hauran de dependre les futures decisions de Catalunya.

En tot cas, doncs, sapiguen esperar, segurs que a mi no em guia altre afany que el de fer prevaler la voluntat del nostre poble i que en aquest esperit inspiraré sempre la meva actuació i la meva paraula que ja sabeu que no us ha mancat mai en les hores decisives.

Catalans, de la mateixa manera que crec endur-me la vostra adhesió fervent, confio que sabreu fer el que us recomano pel bé de tots i de Catalunya.

Palau de la Generalitat, 13 d'agost de 1931.

El President,

FRANCESC MACIÀ

polèmica. Només li hem de remarcar que nosaltres també rebem moltes felicitacions, però no les fariem servir de pretext per a excusar-nos de confessar que hem parlat de coses de les quals res no en sabíem.